

των τραπεζογραμμάτων· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ ἠμποδίσαι τὸ φιλό-
θωπον ἔργον των, συλλαβοῦσα εἰς τὰς ἐν Αἰγίνῃ φυλακὰς
καὶ τὰ ἐργαλεῖα τῆς περὶ ἀκράτεια. Οἱ κακοήθεις πυρε-
τοί, μὲ ὅλην τὴν φιλόφροναν ἐπιμονὴν ἣν ἔδειξεν ἡ δημοα-
ρχία μας ὅπως τοὺς διατηρήσῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν, ἀπε-
φάσισαν νὰ διέλθωσι τὸ θέρος εἰς Ναύπλιον πρὸς μέγιστον
τρόμον τῶν Ναυπλιέων. Ἡ κυβέρνησις, μὴ δυνάμενη νὰ
κηρύξῃ τὴν ἐπιστοχτείαν, δεικνύει τὰς πολεμικὰς διαθέ-
σεις τῆς, ἀποφασίζουσα νὰ ἐκτελεσθῇσι γυμνάσια πυρβο-
λικοῦ κατὰ τὸ προσεχὲς φθινόπωρον. Εἰς τὴν Μεσόγειον
τέλος ἀνεφάνη νέον ἡφαίστειον.

Τὴν τελευταίαν ταύτην εἰδήσιν ἀκούσας τις ἀνεφώνησεν
ἐν πεποιθήσει:

— Στοιχηματίζω ὅτι καὶ αὐτὸ κάποιος Βούλγαρος τὸ
ἤναψε!

— Σχετικῶς δὲ πρὸς τ' ἀνωτέρω γυμνάσια, ἰδοὺ καὶ ἐν
ἀνέκδοτον.

Ὁ κ. Παράδοξος συναντᾷ φίλον του καθηγητὴν πυ-
θέντα κατὰ τὰς τελευταίας μεταβολὰς καί, θέλων νὰ τὸν
παρηγορήσῃ, τῷ λέγει:

— Ἐννοια σου καὶ δὲν ἔμπορεῖ παρὰ νὰ διορισθῇς γρή-
γορα.

— Ποῦ ἀρὰ γε; ἐρωτᾷ μετ' ἐλπίδος ὁ καθηγητής.

— Μὰ . . . σὲ κανὲν ἀπ' αὐτὰ τὰ γυμνάσια . . . τοῦ πυ-
ρβολικοῦ!

Ἄς

ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Ἡ παρελθούσα τετάρτη δὲν ὑπῆρξε πλειότερον εὐνοϊκὴ
τῆς προπαραλθούσης διὰ τοὺς χορευτὰς, οἵτινες συνέρρευσαν
ἀθροῖα εἰς Κηφισσίαν, ἀλλὰ δὲν εὗρον . . . χορευτρίδας! Ἡ ἀπὸ
τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ μέχρι τοῦ πλατάνου πλατεῖα
ὁδὸς ἦν ὡς πάντοτε σκοτεινὴ, ἀφεθείσα εἰς τὸ ἔλας τοῦ
ἀστερόεντος οὐρανοῦ. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην οἱ πλει-
ότεροι τῶν ἀστέρων ἔμειναν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ. Οἱ ἐν Κη-
φισσίᾳ δημοτικοὶ ἄρχοντες, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἀ-
προσδόκητα ταῦτα μετεωρολογικὰ, καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἦνα-
πτον ἐνίοτε τοὺς εὐαριθμούς φανούς, μὴ περιμένοντες τὰ
πάντα ἐκ τῆς σιδηροδρομικῆς ἐταιρείας.

Ὁ κῆπος τοῦ κ. Μελά ἐπίσης κατασκότεινος! Διὰ μέσου
τῶν δένδρων καὶ τοῦ ἐρέβους διακρίνομεν σκιὰς τινὰς πε-
ριπλανωμένας καὶ οἶονεὶ ἀποπλανηθείσας! Εἶνε ἄρα ἐκ
τῶν ἐξ Ἀθηνῶν ἐκδρομέων; Εἶνε Κηφισσιῶται; Εἶνε κα-
τάσκοποι; Ὁ κάτωθι διάλογος αὐτῶν θὰ ἀποκαλύψῃ ἡμῖν
τὸ μυστήριον.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν πᾶμε καλὰ!..

— Ὅχι, καλὰ πάμε! ἰδοὺ ἐκεῖ κάτω βλέπω ἕνα φῶς...

— Πλανᾷσαι· εἶναι ἄστρο! ἡ Κηφισσία δὲν ἔχει φῶτα...

Τὴν ἀκατανόητον τῶν Κηφισσιωτῶν ἀντιπάθειαν πρὸς
τὰ φῶτα ἀνέλαβε νὰ μετριάσῃ ἡ Σιδηροδρομικὴ Ἑταιρεία
διοργανίσασα τὴν Παρασκευὴν ἐν τῷ σταθμῷ αὐτῆς φω-
ταψίαν ἐκ λυχνιῶν πολυχρώμων. Ἀλλὰ πρὸ ταύτης ὡς
προεισχωγὴν εἰπωμέν τινὰ περὶ τῆς ἐν Ἀμαρουσίῳ πα-
νηγύρεως.

Οἱ Μαρουσιῶται πάντες ἐν πομπῇ καὶ παρτάξει. Κα-
τὰ τὴν περιφορὰν τῆς Παναγίας διακρίνονται καὶ πολλοὶ

τῶν Κηφισσιωτῶν καὶ τινες Ἀθηναῖοι ἐν οἷς ὁ Ὑπουργὸς
τῶν Ἐξωτερικῶν, λαμβάνει δ' οὕτω ἡ πανήγυρις διεθνή
ὡς εἰπεῖν χαρακτηρὰ. Ἡ μουσικὴ τοῦ Σάιλερ ἔπαιζε καθ'
ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπετῆς ἐνθουσιώδη πανηγυριώ-
τικα.

Τώρα ἐτοιμασθῆτε νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν Κηφισσίαν φω-
ταγωγημένην. Μακρόθεν ἀκόμη ἐξ ἱκανῆς σιδηροδρομικῆς
ἀποστάσεως ἀναφαίνεται ὁ γραφικώτατος λόφος τοῦ Προ-
φήτου Ἡλίου. Τὰ ἔξωθεν τοῦ ναοῦ καίόμενα βεγγαλικά
καθιστῶσιν αὐτὸν ἀπαρκαμίλλως πανοραμικόν. Ἀλλὰ καὶ
ἐντὸς τοῦ ναοῦ καίονται βεγγαλικά φῶτα, ἅτινα διὰ μέ-
σου τῶν πολυχρώμων ὑέλων δίδουσι αὐτῷ τὴν εἰκόνα πυρ-
πολουμένου φρουρίου. Καὶ φέρεται λεληθότως ὁ νοῦς τῶν
πανηγυριστῶν εἰς τὸν συνώνυμον ναὸν τῆς Μελοῦνας καὶ τοῦ
Γκριτζόβαλη! . . .

Ἡ σκιὰ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ εἶνε λοιπόν, ὡς
εἴπομεν, φωταγωγημένη διὰ λυχνιῶν πολυχρώμων, κατ' ὅ-
τις ὁποῖας οἱ μεθυστικοὶ τῆς ὑπὸ τὸν Σάιλερ μουσικῆς
ἤχου μεταβάλλουσιν αὐτὴν εἰς φαντασμαγορικὴν σκηνογρα-
φίαν. Ἐπίσης καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν τὴν διήκουσαν ἐπὶ
τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, καὶ ἀπὸ φανοῦ εἰς φανόν,
αἰωροῦνται πολύχρωμοι λυχνίαι. Ἡ ὅλη ἄποψις εἶναι μα-
γευτικὴ. Διὰ τῆς σειρᾶς ἀφ' ἑτέρου τῶν φώτων ὡς
σκοτεινοὶ πελώριοι γίγαντες ἀνορθοῦνται μακρὰν ὁ
ἱστορικὸς πλάτανος καὶ ἡ λεύκη, πιστὴ τοῦ βίου του σύν-
τροφος. Κατόπιν ἄλλοι κερμοὶ ὑπερμεγέθων δένδρων· ὁ-
λίγω ἀπώτερον, ἐν ἀνωφερείᾳ πάντα, ἡ κατάφυτος κοι-
λὰς, καὶ φθάνουσιν οἱ ἀκρόεστοι ὀφθαλμοὶ μέχρι τοῦ Πεν-
τελικοῦ καὶ μέχρι τῆς Πάρνηθος ἀκόμη!

Οἱ πανηγυρισταὶ συρρέουν ὅλον ἐν εἰς τὴν Κηφισσίαν, αἱ
δὲ ἀμαξοστοιχίαι διαδέχονται αἱ μὲν τὰς δέ, πεπληρωμέ-
ναι ἐπιβιτῶν. Ἀλλ' ἐκεῖ μακρὰν εἰς τὸν πρό μικροῦ γαλή-
νιον ὀρίζοντα ἀνκύπτει ἐν νεφουδίῳ ὕπερ μικρὸν καὶ κατ'
ὀλίγον μεγεθύνεται, ἐξαπλούται, καταλαμβάνει ὅλον τὸν
ἑναστρον οὐρανὸν καὶ ἀπειλεῖ νὰ σθέσῃ τὴν φωταψίαν.
μετ' αὐτῆς δὲ νὰ ματαιώσῃ τὴν καὶ πανήγυριν. Μάτην τὰ
ἱερευτικὰ ἢ ἐκαστικὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν τῶν πανηγυριστῶν
βλέμματα! Μάτην αἱ ἐπικλήσεις ὑπὲρ τῆς σταφίδος! Μία
ἀστραπὴ ἔλαμψεν, μία βροντὴ σεισίχθων ἐπηκολούθησε,
βροχὴ ραγδασιώδη πανταχόθεν ἤρχισε πίπτουσα! Αἱ πο-
λύχρωμοι λυχνίαι εἴτε ἐκ συμπαθείας πρὸς τοὺς ἀστέρας,
εἴτε ἐξ ἀντιπαθείας πρὸς τὴν βροχὴν, ἤρξαντο σθεννύμεναι,
οἱ μουσικοὶ ἤχοι ἐξέπνευσαν καὶ οἱ πανηγυρισταὶ ἐτράπη-
σαν εἰς ἄτακτον σιδηροδρομικὴν φυγὴν.

GRAIN

ΦΑΛΗΡΙΚΑ

Ὁ στεναγμός της

Ὅταν σιμά μου κάθουσαι νὰ μὴν ἀναστενάξῃς!
Ἡ γαλαζένια θάλασσα, ποῦ τὴν συγχορευτὰς εἶς,
δὲν γίνεται περὶ ἄγρια καὶ τόσῳ δὲν χτυπιέται,
δεῖν τὴν δαίρει ἄγριος βορείας κι' ἀνεμοζάλη,
σὰν τὴν καρδιά μου, ποῦ θαρρεῖς σιμά σου ἀποκοιμείται,
τὴν ὥρα ὅπου στεναγμὸς τὸ στήθος σου θὰ βγάλῃ!..

Τ' ὄνομά της

Στὴ χαῦδεμένη ἀμμουδιὰ χαράζω τ' ὄνομά σου
καὶ τὸ φεγγάρι τ' οὐρανοῦ θαρρεῖς πῶς τ' ἀργυρώσει!..
Μὰ τὴν τρελλὴν, λησμόνησα πῶς κάθομαι σιμά σου
κι' εἶναι τὸ φῶς σου ἀργυρὸ, ὅπου τὸ στεφανώνει.

Ἡ φωνή